

סילוסטר סטאלונה הוא הכוכב הלוהט ביותר של השנה. רוקי, הסרט שכתב ושבזו הוא מככב, מועמד ל-10 פרסי אוסקר. ואם לא די בכך, הרי הוא משיג בימים אלה, בהכנסותיו, את כל הסרטים האחרים של השנה באמריקה. לבהור ב"תחילת שנות ה-30 לחייו, שעד לפני שנה היה עדיין אחד האלמונים הרבים שהת"רוצצות בין אולפני הוליווד כדי לקבל תפקיד-מישנה כלשהו, זוהי עלייה מסחררת. ממש אגדה מסרט הוליוודי ישן, שהתגשמה הלכה-למעשה.

"מה שהשתנה בעיקר, בעיני, הוא ה"עובדה שאנשים מתעניינים בפעם הרא"שונה לדעת מי אני". וכשכלי-התיקשורת מתעניינים, אני עד מהרה יודע עולם ו"מלואו הכל. כבר סופר בהרחבה על מו"צאו הצנוע של סטאלונה, על מאמציו ללמוד דראמה ולהתפרנס, על אותה פעם שעבד כסדרן בבית-קולנוע וניסה להרוויח קצת כסף מן הצד במכירת כרטיסים ב"ספסרות, עד שניסה למכור אותם למנהל בית-הקולנוע עצמו. על העקשנות שבה

דחה אף את ההצעות המפתות ביותר ש"הוצעו לו עבור תסריטו, גם כשסיסו היו ריקים, עד שמצא מישהו שהסכים לא רק לקנות את התסריט אלא גם להפקיד ב"ידיו את התפקיד הראשי.

יצאת מאלמוניותו בכוח. רוקי הוא סיפורו של מתאגרף אלמוני, המתקרב ל"סוף הקאריירה שלו, כאשר מודמנת לו האפשרות להתמודד עם אלוף-העולם, הוא נכנס למישור-אימונים בכל הרצינות, למ"רות שברור לו כי אין צל של סיכוי ש"יזכה במאבק.

"הבסיס לסרט היה, בעצם, המצב שבו חשתי את עצמי, כשחקן". מסביר סטאלו"נה את עקשנותו לקבל את התפקיד ה"ראשי. "ראיתי עצמי מגיע לגיל 30, מבלי שהצלחתי להשיג מאומה בקאריירה שלי. הרגשתי שזה יכול להיות סיפור מעניין, וזה נרקם בתוכי. אבל הייתי משוכנע שאם הגיבור שלי יהיה שחקן, הוא לא יעניין איש. לכן החלטתי להפוך את ה"סיפור שלי על פיו, ולהעביר אותו לעור"לם האיגרוף."

לרוקי לא היה סיכוי לצאת מאלמוניותו. מפני שאיש לא האמין בכישוריו. לסטא"לונה לא היה סיכוי, משום שחסר היה לו האמרגן שיתן את הדחיפה הנכונה.

סילוסטר סטאלונה ואשתו ששה מצלמים אותה יותר מדי

"כך, ערכתי הקבלות בין רוקי לביני, הוא אומר. "ההרפתקה, למשל, מה היה קורה לי אילו נתבקשתי לפתע לשחק לצד דרפורד או פאצ'ינו? איך הייתי מחזיק מעמד בחברה כזאת? כך, בערך, חושב גם רוקי, כשמוצע לו להתמודד עם אלוף-העולם. הוא אינו שואף לנצח. הוא פשוט רוצה להוכיח שהוא מסוגל לעמוד במיב"ח, להישאר על הרגליים עד סוף הקרב. ההפתעה הנעימה שציפתה לסטאלונה, היתה העובדה שאנשים כה רבים הזדהו עימו ועם גיבורו. "אנשים פשוט רוצים שישיחו בקיומם, וכשהם מודהים עם רוקי, הם בעצם מודהים עם מאווייהם הכמוסים". אמר.

סימני העייפות שד החצלחה. הי"דרך להצלחה לא חסרה, כמובן, ספקות. כשנבחן כוכב-הכדורגל האמריקאי קארל ואתרס לתפקיד אלוף-העולם, ונתבקש ל"הצטלם בסצנת-מיבחן, רגו על שהשחקן שעימו היה צריך להופיע באותה סצנת"ניסיון היה עלוב כל כך. "אילו, לפחות, העמידו מולי את מי שצריך באמת לשחק את תפקיד רוקי". התלונן ואתרס. מבלי שידע שהשחקן אשר מולו הוא סטאלונה עצמו. וביום שבו החלו הצילומים, כשעבר ליד מראה, התגבב הספק לליבו של סטא"לונה: "האם אני שווה משהו, או שאני רק משלה את עצמי?" אבל למראה הבמאי ג'ון ("ג'ון") אבילדסן, שהכין בשקדנות את הצילום הראשון, ידע שאין עוד דרך נסיגה.

היום כבר מתחילה החצלחה לתת בו את סימני-העייפות הראשונים. "אני חושש שאני מתחיל להכיר את עצמי קצת יותר מדי טוב, אחרי כל הראיונות האלה". מתלונן סטאלונה. "יש לי רושם שאני מאבד משהו יקר, הזכות לחיים פרטיים. איני רוצה שאשתי לא תוכל לטייל בנחת ברחובי. מצלמים אותה קצת יותר מדי בזמן האחרון, לטעמי.

"דבר אחד ברור ל" הוא טוען. "אחרי שאגמור עם כל הקירקס מסביב לסרט הזה (הכוונה לרוקי), אני עומד להכריז על הסגר, ולהינתק מן העולם". אבל אין צורך לדאוג. מעריציו החדשים לא יצ"טרכו להתמתין זמן רב עד שיראו אותו שוב על הבד. הוא כבר מכין סרט חדש, עם הבמאי גורמן (ישו, כוכב-עליון) ג'יאסון.

צנזורה

הצנזורה הישראלית

משחוללת שוב

קשה להאמין, אבל זה קרה. הצנזורה ראתה סרט — והבינה אותו. ההלם שב"חוויה בלתי צפויה זו היה כה גדול, עד שהתגובה באה אינסטינקטיבית: אסור להציג את הסרט. הסרט שבו מדובר קרוי שבע יפהפיות, ככינויו של הגיבור הראשי בו. עשתה אותו הבמאית האיטלקית לינה (סחף חו"ש) ורטמילר. ואכן, כפי שקבעה הצנ"זורה בדייקנות רבה, הסרט מתאר את תקופת-השואה, וכבוד האדם מושפל בו.

דין, לביא וגאון: ה"הרקולס" שבדרך

אולם שלומיאלי וחסר-טעם ביותר הוא שילוב פרצו"פיהם של השרים השונים, שנוכחותם מייותרת, הבעות"פניהם סתמיות, ותרומתם לעלילה אפסית. הם היו עושים חסד גדול לעצמם ולסרט, אילו סירבו להתיר את כלילת צילומיהם בו.

נויבצע

גולו

מיבצע יונתן (שחף, תל-אביב, ישראל) — גם סרט זה, כקודמיו, לא יספק את סקרנותם של אלה השואפים לראות מה באמת קרה בפרשת אנטבה. הסיפור, כקודמיו, מדלג על הקטעים הרגישים, המהלכים המדיניים לוטים בערפל, והמטוסים פשוט נוחתים להם באנטבה, באין-מפריע וללא כל הסבר.

אומנם, הגיבורים כאן מדברים עיברית, וייתכן שעובדה זו תעביר לחלק מן הצופים את ההרגשה כי אכן אחיהם הם שנתונים בצרה על המסך, ולא להקת-שחקנים הולכי וודית. מאידך, מה שיש לשחקנים אלה לומר אינו שונה במהותו ממה שנאמר בגרסאות הקודמות. הנקודה המצ"פוגית היחידה, מני הרבות שאפשר לדלות בפרשה, מצטמ"צמת שוב בעובדה שמארגני החטיפה הם בני האומה הגרמנית, האחראית לשואה. עובדה זו מצוטטת בהבלטה מיספר פעמים, אבל לא יותר מכך.

הסצנות המוצלחות ביותר בסרט הן סצנות הפעולה, ומבין המוני השחקנים המשתתפים בו אפשר לציין לטובה את קלאוס קינסקי ואת יהורם גאון שבחר, בתבונה, שלא לחקות דמות קיימת, אלא להיות הוא-עצמו. מצד שני יש כאן כל מיני עיוותים מוזרים — כמו, למשל, העובדה שאידי אמין מבקר לראשונה אצל השבויים אחרי שהלא" יהודים שוחררו, או שהמטוס החטוף נראה מבחוץ כמו איירבוס, ומבפנים כבואינג.

ריגעי-הקסם

של נוינלי

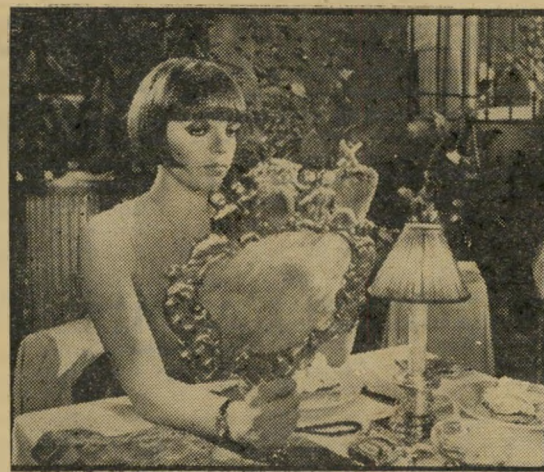
נינה (גורדון, תל-אביב, איטליה) — רוזנת שהיתה פעם המאהבת הגדולה של תקופתה, יפהפיה

שאירופה כולה רצצה לרגליה, מבלה את ימיה האחרונים במלון רומאי מרופט. חדרנית צעירה לומדת להכירה, מקבלת רשות להיכנס לתוך עולם הזכרונות שבתוכו מבלה הרוזנת את מרבית זמנה והופכת, בסופו של דבר, היורשת של הזוהר הפנימי, של תשוקת החיים והתנופה הנפשית שהיו הסוד האמיתי של יפי הרוזנת.

כל מי שאוהב את וינסנט מינלי ואת סרטיו (ביניהם אמריקאי בפאריס וחיקוי לחיים), לא יוכל להישאר אדיש לסרט זה, להידוק הפנימי הנדיר שלו ולאסתטיקה שב"עיצוב כל סצנה, המגיע לשיא מיוחד במינו כשהחדרנית, הרוחה את עצמה משחקת את תפקיד הרוזנת בעווריה, מארחת בוונציה את הקיסר הגרמני.

גם כאן, כבכל סרטיו, מעמיד מינלי את עולם הדימיון מול עולם המציאות ומעדיף את הדימיון. הוא חוזר ומתאר את השיגעון כמיפלט ממציאות מפוערת, ואם תמיד אתה לעסוק באמנים, כדמויות מרכזיות בסרטיו, הרי האמנות של גיבורותיו הפעם, היא החיים עצמם.

מאידך, אין מנוס מלהודות שמינלי עשה כבר סרטים שלמים יותר, שבהם הורגשו פחות התפרים המחברים את נושאו יחד, ובהם היו הדמויות מגובשות יותר מזו של הרוזנת הישישה (אינגריד ברגמן) ואפילו מזו של ה"חדרנית הצעירה (ליזה מינלי). והעריכה המחודשת, ה"

לייזה מינלי: העיניים של אבא

ברברית, של מפיקי הסרט, ודאי לא סייעה לשמור על רוחו של מינלי. למרות הכל, בזכות צילומיו של ג'פרי אנסוורת, בזכות התיאורות של קולאסאנטי ומור, ובעיקר בזכות ריגעי"קסם של מינלי, שבכל זאת נשארו בסרט, כדאי לאוהבי"הקולנוע לראותו.

